

BRIAN L. WEISS

Medzinárodný bestseller

UČŇOVSKÉ ŽIVOTY DUŠE

NOX

SKUTOČNÝ PRÍBEH O VYLIEČENÍ ŽENY
POZNAČENEJ TRAUMAMI MINULÝCH ŽIVOTOV

BRIAN L. WEISS

UČŇOVSKÉ ŽIVOTY DUŠE

**SKUTOČNÝ PRÍBEH O VYLIEČENÍ ŽENY
POZNAČENEJ TRAUMAMI MINULÝCH ŽIVOTOV**

NOXI

Brian L. Weiss

MANY LIVES, MANY MASTERS

(Fireside, Simon & Schuster, Inc., New York)

Copyright © 1988 by Brian L. Weiss, M.D.

Slovak edition © 2013 by NOXI, s. r. o.

Translation © 2013 by Anna Lackovičová

Jacket design © 2013 by Viera Fabianová

Všetky práva vyhradené vrátane akéhokoľvek reprodukovania celku či výňatku.

ISBN 978-80-8111-122-8

*Venujem svojej manželke Carole,
ktorej láska sa stala mojou živnou pôdou a oporou
v časoch dávnejších než tie, čo si pamätám.*

Budeme kráčať spolu na veky vekov.

Najvrúcnejšiu vďaku za podporu pri vzniku tejto knihy vyslovujem viacerým mojim spriazneným dušiam. Sú to:

- moje deti Jordan a Amy, ktoré mi odpustili, že som im odoprel toľko času a venoval ho písaniu,
- Nicole Paskow, ktorá mi prepísala nahrávky z terapeutických sedení,
- Julie Rubin, ktorá mi po prečítaní prvopisu neoceniteľne pomohla edičnými návrhmi,
- Barbara Gess, editorka z vydavateľstva Simon & Schuster, ktorá moju prácu erudovane analyzovala,
- mnohí ďalší, ktorí sa rôznymi spôsobmi pričínili o to, že táto kniha uzrela svetlo sveta.

PREDSLOV

Je nesporné, že všetko na svete má svoj dôvod. Vo chvíli, keď sa niečo dôležité stane, do vecí síce nevidíme a nemáme tušenie, o čo ide, ale pri troche trpezlivosti sa časom zorientujeme.

Tak to bolo aj v prípade Catherine. Spoznal som ju, keď mala dvadsaťsedem rokov. Prišla ku mne do ambulancie, aby som jej pomohol zbaviť sa úzkosti, záchvatov panického strachu a fóbií. Hoci tieto stavy ju ťažili už od detstva, v poslednom čase sa výrazne vystupňovali. Doslova jej prerastali cez hlavu, bola zo dňa na deň vyčerpanejšia a upadala do apatie. Bola ustráchaná a neúnosne depri-movaná.

So mnou to bolo v tom čase presne naopak – na rozdiel od chaosu, v ktorom žila ona, v mojom živote išlo všetko pokojne a bez zádrhov. Žil som v usporiadanom manželstve s dvoma malými deťmi a v povolaní sa mi darilo.

Všetko nasvedčovalo, že celý môj život sa vyvíja tak, ako to má byť, priamočiaro. Už aj rodina, v ktorej som vyrástol, bola usporiadaná a nažívala vo vzájomnej láske. Pomerne hravo som dosahoval prvé vysokoškolské úspechy a už v druhom ročníku štúdia som dospel k rozhodnutiu stať sa psychiatrom.

Ako člen prestížnej vysokoškolskej spoločnosti Phi Beta Kappa som roku 1966 s vyznamenaním absolvoval Kolumbijskú univerzitu v New Yorku. Odtiaľ som prešiel na Yalovu univerzitu, kde som roku 1970 na Lekárskej fakulte získal titul doktora medicíny. Po následnej praxi v Bellevue Medical Center (New York University) som sa vrátil na Yalovu univerzitu, kde som sa špecializoval na psychiatriu. Potom som prijal ponuku na Pittsburskej univerzite, odkiaľ som po dvoch rokoch prešiel na univerzitu v Miami, kde ma poverili vedením odboru psychofarmakológie. Presadil som sa tu najmä v oblasti biopsychiatrie a ako špecialista na problematiku nadmerného užívania liekov. Po štyroch rokoch práce na univerzite som bol vymenovaný za docenta psychiatrie na Miamskej lekárskej fakulte a zároveň som sa stal primárom psychiatrického oddelenia fakultnej nemocnice. Vtedy som už bol vo svojom odbore známy aj ako autor tridsiatich siedmich vedeckých štúdií a zborníkových príspevkov.

Moja myseľ sa za roky sústredeného štúdia vycibrila tak, že som bol nastavený na exaktné uvažovanie – ako vedec rozhodne, no aj ako lekár mierne poznačený stopami konzervativizmu, nesporne pretrvávajúceho v oblasti psychiatrie. Spochybňoval som všetko, čo sa nedalo dokázať štandardnými metódami exaktnej vedy. Bol som síce informovaný o parapsychologických výskumoch na veľkých univerzitách v našej krajine, nezaujali ma však. Boli to veci, ktoré sa mi zdali príliš odťažité a vzdialené od reality.

A potom som stál zoči-voči prípadu Catherine. V úsilí o potlačenie jej psychických problémov som sa celých osemnásť mesiacov liečby opieral o konvenčné metódy. Keď to už vyzeralo tak, že v jej prípade nič nepomáha, rozhodol som sa skúsiť to s hypnózou. Na hypnotických sedeniach sa Catherine začali vybavovať spomienky na minulé životy

a časom sa ukázalo, že práve to sú spúšťače jej terajších chorobných príznakov. Okrem toho vyšlo najavo, že Catherine disponuje schopnosťou sprostredkovať informácie od akýchsi duchovných bytostí – Majstrov – a tlmočiť tak mnoho tajomstiev života a smrti. Po niekoľkých mesiacoch regresne orientovanej hypnoterapie Catherineiny symptómy vymizli a ona sama konštatovala, že jej život sa naplnil šťastím a pokojom, v ktoré už vôbec nedúfala.

Nemal som v tomto smere nijaké vedomosti, o ktoré by som sa mohol oprieť. Keď sa Catherinein prípad nádejne rozmotával, nevychádzal som z údivu.

Neviem nijako prijateľne vedecky vysvetliť, o čo tu vlastne išlo. Ved' v oblasti ľudského myslenia je priveľa vecí, ktoré sú mimo hraníc nášho chápania. Možno bola Catherine schopná v hypnóze sa sústrediť na tú časť svojho nevedomia, kde boli uložené jej súčasné spomienky na minulé životy. Alebo azda prenikla do toho, čo psychoanalytik Carl Jung označil za kolektívne nevedomie, predstavujúce zdroj energie všetkého navôkol a obsahujúce spomienky celého ľudského pokolenia.

Vedci sú v hľadaní odpovedí na tieto otázky ešte len na začiatku cesty. A nielen oni, pretože celá naša spoločnosť musí značne prehodnotiť postoje k prenikaniu do tajov mysle a duše, pripustiť alternatívu posmrtného života i možnosť vplyvu zážitkov z predchádzajúcich životov na naše terajšie správanie. Je nesporné, že sa tu črtá neobmedzene veľa výskumných smerov, a to najmä v oblasti medicíny, psychiatrie, teológie a filozofie.

Dôsledný vedecký výskum je však v tejto sfére ešte len v plienkach. Isté experimentálne kroky sme na tomto poli už zaznamenali, ale ide o pomalý proces, ktorý naráža na skepsu vedeckých kruhov i na odpor laickej verejnosti.

V priebehu svojho vývoja ľudstvo vždy vzdorovalo zmenám všeobecne akceptovaných paradigiem a bránilo sa

prijímaniu nových myšlienok. Je to doložené množstvom príkladov z dejín. Napríklad keď Galileo objavil štvoricu hlavných mesiačikov Jupitera, mnohí vtedajší astronómovia nebrali jeho zistenie na vedomie, niektorí dokonca aj odmietali na najväčšiu planétu Slnka zamieriť ďalekohľad, pretože existencia viacerých mesiacov vo vesmíre sa priečila vžitým predstavám o slnečnej sústave. A rovnako je to teraz s psychiatrami a inými liečiteľmi, ktorí odmietajú overiť si a vyhodnotiť početné dôkazy o existencii duše aktívnej po fyzickej smrti človeka. Nekomentujú nijaké (ani zdokumentované) prejavy spomienok na predošlé životy. Apriórne odmietavé stanoviská k iným ako prijatým názorom nepripustia ani potenciálnu možnosť opačnej hypotézy.

Táto kniha má ambíciu aspoň trochu podnietiť výskum, ktorý sa rozbieha v oblasti parapsychológie, a to najmä v odvetví zameranom na zážitky jednotlivca pred jeho narodením a po smrti. Všetko, o čom tu píšem, je čistá pravda. Nič som nepridával a zoškrtal som len miesta, kde som sa dopustil duplicit. Mierne som pozmenil Catherininu osobnostnú charakteristiku, aby som jej zabezpečil anonymitu.

Kým som do ucelenej podoby poskladal tento príbeh, prešli štyri roky. A potom ďalšie štyri, kým som nabral odvahu na zverejnenie týchto poznatkov, čo je, mimochodom, kariérne dosť riskantné.

Došlo k tomu náhle. Raz večer som pocítil naliehavú potrebu medializovať svoju skúsenosť s výnimočnou pacientkou. Uvedomil som si to zrazu a v nečakanom okamihu – pod sprchou. Zmocnil sa ma nástojčivý pocit, že teraz nadišiel ten správny čas, keď si svoje zistenia už nemám právo nechávať iba pre seba. To, čo som sa dozvedel, bolo predsa adresované aj ostatným, nielen mne. Tie poznatky mi sprostredkovala Catherine a teraz je na

mne, aby som ich tiež sprostredkoval iným. Pochopil som, že nijaký spomedzi prípadných následkov, ktorým azda budem musieť čeliť, by ma po čase nezožieral viac ako vedomie, že som sa s nikým nepodelil o novonadobudnuté vedomosti týkajúce sa nesmrteľnosti a pravého zmyslu života.

Vyletel som z kúpeľne a sadol som si k pracovnému stolu, na ktorom som mal kopu audionahrávok urobených počas sedení s Catherine. Toho dňa som si v skorých ranných hodinách spomenul na svojho maďarského starého otca, ktorý zomrel, keď som bol tínedžer. Vždy, keď som mu povedal, že sa bojím riskovať, láskavo ma povzbudil svojou obľúbenou vetou: „Nem boj sa.“

Prvá

KAPITOLA

Prvý raz som zazrel Catherine, ako si v mojej čakárni nervózne listuje v časopise. Mala oblečené karmínovočervené šaty. Jej nepokojný dych prezrádzal, že je dosť nesvoja. A to som ešte ani nevedel, že už má za sebou dvadsaťminútové nervózne prechádzanie po chodbách, počas ktorého sa snažila presvedčiť samu seba, že na dohodnuté vyšetrenie v mojej ambulancii má ísť a že teraz by už nebolo vhodné zutekať.

Vyšiel som do čakárne a privítal som ju. Podali sme si ruky. Catherininu bola studená a vlhká, čo len potvrdzovalo jej trému. Trvalo jej celé dva mesiace, kým sa odhodlala objednať sa ku mne, aj to až potom, čo ju dvaja tunajší lekári, ktorým dôverovala, nezávisle od seba dôrazne presvedčali o tom, že sa má obrátiť práve na mňa. A tak sa tu napokon objavila.

Catherine je veľmi pekná žena. Má polodlhé svetlé vlasy a orieškovohnedé oči. V tom čase pracovala v nemocnici, kde som bol primárom psychiatrického oddelenia, ako laborantka a okrem toho si zarábala odevným dizajnérstvom (navrhovala modely plaviek).

Voviedol som ju do svojej ambulancie a posadil som ju do veľkého koženého kresla pri „psychoanalytickej“ po-

hovke. Sedeli sme oproti sebe za polkruhovým stolom. Catherine sa mlčky uvelebila vo fotelke, nevedela však, ako má začať. Chvíľu som čakal a nechával som prvé slová na ňu, potom som jej pozvoľna začal klásť otázky týkajúce sa jej minulosti. Prvé sedenie som viedol tak, aby som si ujasnil, kto vlastne táto mladá žena je a čo ju trápi.

Odpoveďami na moje otázky mi postupne odkrývala svoj život. Bola prostredným z troch detí konzervatívnej katolíckej rodiny v malom mestečku v Massachusetts. Jej brat, ktorý prišiel na svet o tri roky skôr než ona, bol športový typ a rodičia mu vo výchove poskytovali voľnosť, ktorú Catherine odopierali. Jej sestra, najmladšie z detí, bola miláčikom rodičov.

Keď sme sa začali baviť o jej chorobných symptómoch, Catherine začala byť zjavne napätejšia a nervózna. Jej reč sa zrýchlila, predklonila sa a o stôl sa podoprela lakťami. Počas celého doterajšieho života pociťovala bremeno strachu. Mala strach z vody, zo zadusenia, a to natoľko, že nemohla prehltnúť tabletku, bála sa lietadla, mala hrôzu z tmy a desila ju smrť. Jej fóbie sa v poslednom čase začali zhoršovať. V snahe cítiť sa bezpečnejšie neraz spala v šatníku vo svojom byte. V posteli sa zvyčajne aj dve-tri hodiny prehadzovala, kým sa jej podarilo usnúť. A aj keď zaspala, jej spánok býval povrchný, nepokojný a prerušovaný. Vracali sa jej nočné mory a somnambulické stavy, akými trpela už v detstve. Tým, že ju ubíjali fóbie a chorobné symptómy, viac a viac podliehala depresiám.

Pri ďalšom Catherininom rozprávaní som precítil hĺbku jej utrpenia. Za roky, čo sa venujem tejto práci, som mnohým podobným pacientom pomohol prekonať mučivý strach a bol som presvedčený, že sa mi to podarí aj v Catherininom prípade. Rozhodol som sa, že najsamprv preskúmam jej detstvo a v ňom popátram po pôvodných spúšťačoch jej problémov. Tento prístup zvyčajne prináša

pacientom úľavu od úzkosti. Keď bola schopná prehĺtať tabletky, podával som jej slabšie lieky proti úzkosti, aby sa pri našom sedení cítila v pohode. Takto vyzerala štandardná učebnicová liečba Catherininých problémov. V prípadoch chronických ťažkých fóbií a úzkostných stavov som vtedy zväčša aplikoval sedatíva alebo antidepresíva. Teraz predpisujem tieto lieky v oveľa menšej miere, a keď už k tomu pristúpim, je to len na prechodný čas. Nijakým liekom nie je možné odhaliť ani zasiahnuť skutočné korene choroby. To som si potvrdil pri Catherine aj pri iných pacientoch s podobnými problémami. Viem predsa, že lieky majú človeku pomáhať, nielen potláčať či maskovať chorobné prejavy.

Počas prvého sedenia som ju mierne podnecoval, aby si zaspomínala na detstvo. Keďže udalostí z prvých rokov života si Catherine pamätala len pramálo, napadlo mi zvážiť možnosť hypnoterapie ako skráteného postupu na vyplavenie všetkého, čo v nej bolo potlačené. Catherine tomu však nebola naklonená, nuž som ju neprehováral.

Dlho si nemohla spomenúť na nijaké zvlášť traumatizujúce momenty z detstva, ktoré by mohli vysvetliť záchvaty strachu v jej dospelom živote. Keď sa však úporne snažila vybaviť si v mysli nejaké spomienky, isté ich izolované útržky sa predsa len vynorili. Asi v piatich rokoch sa strašne vylakala, keď ju pri bazéne ktosi sotil do vody. Poznamenala však, že ani pred touto príhodou sa vo vode nikdy necítila dobre. Keď mala jedenásť, začala jej matka trpieť ťažkými depresiami. Pre opakované pobyty na psychiatrii a následnú liečbu elektrošokmi musela matka občas opúšťať rodinu, čo bolo pre deti nevysvetliteľné. Najmä to, že po elektrošokoch mávala problém pamätať si určité veci. Skúsenosť s matkou mladé dievča vystrašila, ale keď sa matkin stav upravil a opäť začala byť „sama sebou“, aj Catherinin strach sa rozplynul. Catherinin otec dlho trpel alkoholizmom

a stávalo sa, že jeho syn, teda Catherinin brat, musel ísť poňho do miestnej krčmy. Stupňujúce sa otcovo pitie viedlo k častým hádkam s matkou, ktorá mávala následne zlú náladu a bývala mĺkva. To však Catherine brala ako bežnú formu rodinného života.

Keď bola mimo domova, bolo všetko o čosi lepšie. Ako stredoškôľka mala prvé známosti s chlapcami. S prostredím partie svojich priateľov, z ktorých väčšinu roky poznala, sa ľahko zžila. Časom však prišla na to, že nie všetkým ľuďom sa dá celkom dôverovať, najmä nie tým, ktorí nepatria do užšieho kruhu jej priateľov.

Jej náboženské presvedčenie bolo prosté a nespochybiteľné. Bola vychovaná v tradičnej katolíckej viere, navštevovala bohoslužby a o pravosti či opodstatnenosti svojej viery nikdy ani len nezapochybovala. Verila, že keď je človek dobrý katolík a dodržiava prikázania a rituály, dostane sa za odmenu do neba. A ak taký nie je, dostane sa do očistca alebo do pekla. Patriarchálny Boh a jeho Syn o tom s konečnou platnosťou rozhodnú. Neskôr som sa dozvedel, že Catherine neverila v reinkarnáciu. V podstate toho o nej vedela veľmi málo, i keď o hinduizme sa už čo-to dočítala. Idea reinkarnácie sa priečila jej výchove i svetonázoru. Nikdy nečítala nijakú metafyzickú ani okultistickú literatúru a ani sa o ňu nezaujímal. Viera, ktorú jej vstúpili, ju plne uspokojovala.

Po skončení strednej školy a špeciálnej dvojročnej nadvstavby sa stala laborantkou. S ukončeným vzdelaním a povzbudenej bratom, ktorý sa medzičasom presťahoval do Tampy, sa Catherine podarilo nájsť si prácu vo veľkej fakultnej nemocnici v Miami. Presťahovala sa sem ako dvadsaťjedenročná v roku 1974.

V malom mestečku sa jej žilo ľahšie ako neskôr v Miami, domov sa však nevrátila, lebo bola rada, že unikla od problémov svojej rodiny.

V prvý rok pobytu v Miami sa Catherine zoznámila so Stuartom. Bol ženatý, žid, mal dve deti a v ničom sa nepodobal mužom, s ktorými chodila predtým. Bol úspešný lekár, rozhodný a dominantný. Jeden druhého veľmi priťahovali, ale ich vzťah bol hektický a plný zvrátov. Stuart mal v sebe čosi, čo ju fascinovalo, akoby jej učaroval. V čase, keď som ju začal liečiť, trval ich vzťah už šiesty rok a bol oveľa intenzívnejší ako spočiatku, i keď ani zďaleka nie bezproblémový. Catherine nemala silu Stuartovi vzdorovať, hoci sa k nej občas správal dosť necitlivo. Bývala zlostná pre jeho klamstvá, nedodržané sľuby a snahu manipulovať ju.

Niekoľko mesiacov predtým, ako ma prvý raz navštívila, bola Catherine nútená podstúpiť operáciu hlasiviek pre benígnu uzlinku. Už pred operáciou sa jej zmocnila úzkosť, ale najväčšia panika ju pochytila, keď sa po operácii prebrala. Trvalo celé hodiny, kým sa sestričkám podarilo upokojiť ju. Keď ju z nemocnice prepustili, pocítila potrebu pohovárať sa s doktorom Edwardom Poolom. Bol to vľúdny postarší pediater, pracoval v rovnakej nemocnici. Vďaka vzájomným sympatiám si Edward a Catherine dobre rozumeli. Catherine komunikovala s Edom uvoľnene a porozprávala mu o svojich fóbiách, o vzťahu so Stuartom a o svojom pocite, že stráca kontrolu nad svojím životom. Ed nástojil na tom, aby sa objednala na terapiu ku mne, rozhodne nie k inému psychiatrovi. Keď mi ohľadne tohto svojho odporúčania zavolať, vysvetľoval mi, prečo je presvedčený, že pochopiť Catherine budem vedieť najlepšie práve ja, hoci niet pochyb, že aj iní psychiatri majú skvelú reputáciu a dobré terapeutické výsledky. Catherine sa mi však neohlásila.

Prešlo osem týždňov. Pri návale primárskych povinností na psychiatrickom oddelení som na Edov telefonát zabudol. Catherine úzkostné stavy a fobie sa medzičasom stupňovali. S Catherine sa z videnia už roky poznal aj pri-

már chirurgického oddelenia Dr. Frank Acker. Vždy, keď navštívil laboratórium, kde pracovala, dobromyseľne si ju doberal a požartovali si spolu. I on postrehol, že od istého času je akási nesvoja. Niekoľkokrát mal v úmysle porozprávať sa s ňou o jej problémoch, ale neodhodlal sa. Raz popoludní išiel autom do neveľkej odľahlej nemocnice, kde mal mať prednášku. Catherine bola práve na ceste domov, bývala totiž neďaleko miesta, kam práve vtedy išiel. Ich autá sa minuli a vtedy jej impulzívne zamával a podnietil ju, aby pri krajnici zastala. Z okienka svojho auta jej potom zakričal: „Ná stojím na tom, aby ste navštívili doktora Weissu. A to *hneď*, bezodkladne!“ Hoci chirurgovia vo všeobecnosti zvyknú pacientov inštruovať takto imperatívne, Franka samého prekvapilo, ako dôrazne ju vyzval.

Catherinine panické záchvaty a úzkostné stavy boli čoraz častejšie a trvali stále dlhšie. Začali sa jej opakovať dva desivé sny. V prvom sa zrútil most v momente, keď cezeň prechádzala autom. Jej auto sa ponorilo pod vodu a ona, uväznená vnútri, sa topila. V tom druhom sne bola zasa zavretá v absolútne temnej miestnosti a neschopná nájsť východ z nepreniknuteľnej čierňavy, stále sa o čosi potkýnala a padala.

Napokon za mnou prišla.

Pri prvom Catherininom sedení mi ani len na um nezišlo, že sa púšťam do terapie, ktorá principiálne zvráti môj pohľad na život, a že toto ustráchané a zmätené žieňa sediace oproti bude katalyzátorom môjho doterajšieho myslenia, pričom ja sám prestanem byť tým istým človekom, akým som bol dovtedy.

Druhá KAPITOLA

Ako som už spomenul, prešlo osemnásť mesiacov intenzívnej psychoterapie, počas ktorej Catherine chodievala na sedenia raz alebo dvakrát za týždeň. Bola to vzorná pacientka, komunikatívna, snažiaca sa prenikať do hĺbky problémov. Na prekonaní vlastných ťažkostí jej veľmi záležalo.

Po celý čas sme sa venovali rozboru jej pocitov, myšlienok a snov. Vďaka schopnosti identifikovať modely opakovaného správania dokázala prenikať hlbšie pod povrch a chápať podstatu vecí. Pospomínala si na viacero významných detailov zo svojej minulosti, napríklad na otcovu neprítomnosť doma, keď bol na cestách, ale i na jeho násilnícke výbuchy v opitosti. Hlbšie začala chápať svoj búrlivý vzťah so Stuartom a svoj hnev začala lepšie ovládať. Mal som pocit, že jej stav by sa mohol výrazne zlepšiť. Mám totiž skúsenosť, že keď si pacienti spomenú na neradostné zážitky zo svojej minulosti, naučia sa rozpoznať a korigovať vzorce vlastného neprimeraného správania a vypestujú si schopnosť zahĺbiť sa do svojich problémov s istým odstupom, ich stav sa často zlepší. Catherinin stav sa však ani po takejto analýze nezlepšoval.

Úzkosť a záchvaty panického strachu ju mučievali naďalej. Živo vnímané desivé sny pokračovali a stále mala